

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/120/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010063
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5813010063.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Kuráka, na verejnom zasadnutí konanom 28. novembra 2017 o odvolaní obžalovaného Q. Q. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 11.7.2017 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 11.7.2017 v časti: vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 11.7.2017

Obžalovaného Q. Q., nar. XX.X.XXXX v Z., trvale bytom
B.-J., X. V. XXXX/XXX,
ženatý, živnostník, na slobode,

o d s u d z u j e :

Podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, (ďalej len Tr. zák.), § 33 písm. g) Tr. zák., § 40 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák., obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák., mu určuje skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 11.7.2017 bol obžalovaný Q. Q. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, na tom skutkovom základe, že:

1/ ako živnostník, podnikajúci pod menom Q. Q., Stavebno-obchodná firma, so sídlom Komenského č. 489/17, Námestovo, IČO 35094664, v úmysle protiprávne znížiť svoju daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty, v období od 21. 2. 2003 do 25. 9. 2003 v Bratislave na presnejšie nezistenom mieste si od K. A. zabezpečil vyhotovenie nepravdivých faktúr spoločnosti MBM, s.r.o., postupne so sídlom v Topoľčanoch a Rovinke, IČO; 34132147, za stavebné práce a prenájom pracovnej sily, a to faktúr:

- * č. 200302002 zo dňa 21.2.2003 na sumu 280.000,- Sk s DPH 39.200,-Sk,
- * č. 200302003 zo dňa 21.2.2003 na sumu 120.000,-Sk s DPH 24.200,-Sk,
- * č. 200302022 zo dňa 23.3.2003 na sumu 350.000,-Sk s DPH 49.000,-Sk,
- * č. 200303023 zo dňa 25.3.2003 na sumu 600.000,-Sk s DPH 120.000,-Sk,
- * č. 200304028 zo dňa 25.4.2003 na sumu 450.000,-Sk s DPH 63.000,-Sk,

* č. 200304029 zo dňa 25.4.2003 na sumu 560.000, -Sk s DPH 112.000, -Sk,
* č. 200305036 zo dňa 25.5.2003 na sumu 250.000, -Sk s DPH 35.000, -Sk,
* č. 200305037 zo dňa 25.5.2003 na sumu 610.000, -Sk s DPH 122.000, -Sk,
* č. 200306040a zo dňa 26.6.2003 na sumu 400.000, -Sk s DPH 56.000, -Sk,
* č. 200306043a zo dňa 26.6.2003 na sumu 1.240.000, -Sk s DPH 248.000, -Sk,
* č. 200307050 zo dňa 25.7.2003 na sumu 2.595.000, -Sk s DPH 519.000, -Sk,
* č. 200307052 zo dňa 25.7.2003 na sumu 350.000, -Sk s DPH 49.000, -Sk,
* č. 200308063 zo dňa 25.8.2003 na sumu 1.050.000, -Sk s DPH 210.000, -Sk,
celkovo faktúry na sumu 8.855.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 1.646.200,-Sk, ktoré obvinený Q. Q. spolu s rovnako zabezpečenými dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do svojho účtovníctva aj napriek tomu, že k deklarovanej zdaniteľným plneniam ani platbám nedošlo, následne:
- dňa 25. 03. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za február 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200302002 a č. 200302003 neoprávnene znížil vlastnú daňovú povinnosť o 63.200,- Sk
* dňa 25. 04. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za marec 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200303022 zo dňa 23. 3. 2003 a č. 200303023 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 169.000,- Sk,
* dňa 26. 05. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za apríl 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200304028 a č. 200304029 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 175.000,- Sk,
* dňa 25. 06. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za máj 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200305036 a č. 2003050379 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 157.000,- Sk,
* dňa 14. 07. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za jún 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200306040a a č. 200306043a protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 304.000,- Sk,
* dňa 25. 08. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za júl 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200307050 a č. 200307052 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 568.000,- Sk,
* dňa 25. 09. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej za august 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200308063 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 210.000,- Sk,

2/ ako konateľ obchodnej spoločnosti Q., s.r.o., Kliňanská cesta č. 567, Námestovo, IČO 36411574, v úmysle protiprávne znížiť daňovú povinnosť spoločnosti na dani z pridanej hodnoty, v období od 25. 09. 2003 do 25. 04. 2006 v Bratislave na presnejšie nezistenom mieste si od K. A. zabezpečil vyhotovenie nepravdivých faktúr spoločnosti MBM, s.r.o., postupne so sídlom v Topoľčanoch, Rovinke a Bratislave, IČO: 34132147, taktiež nepravdivých faktúr spoločnosti WERDE, s.r.o., Miletičova 44, Bratislava, IČO: 36548375, za stavebné práce a prenájom pracovnej sily, a to faktúry MBM, s.r.o.:

-č. 200309077b na sumu 720 000,-Sk s DPH 100 800,-Sk,
* č. 200309078b na sumu 1.880.000,-Sk s DPH 376 000,-Sk,
-č. 200312155 na sumu 2.474.340,50,-Sk s DPH 494 868,10 Sk,
* č. 200312158 na sumu 646.510,80 Sk s DPH 90.511,50 Sk,
* č. 200312162 na sumu 602.510,-Sk s DPH 84.351,40 Sk,
-č. 200312165 na sumu 2.597.318,-Sk s DPH 519.463,60 Sk,
-č. 200312168 na sumu 918.341,50 Sk s DPH 183.668,30 Sk,
* č. 200312169 na sumu 550.979,20 Sk s DPH 77.137,-Sk,
-č. 200401010 na sumu 410.000,-Sk s DPH 77.900,00,-Sk,
* č. 200403047a na sumu 420.000,-Sk s DPH 78.800,-Sk,
celkovo od spoločnosti MBM, s.r.o. faktúry na sumu 11.220.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 2.084.499,90 Sk, ďalej faktúry WERDE, s.r.o.:
-č. 200404119 na sumu 2.100.000,-Sk s DPH 399.000,-Sk,
* č. 200405160 na sumu 2 790 000,-Sk s DPH 530 000,-Sk,
celkovo od spoločnosti WERDE, s.r.o. faktúry na sumu 4.890.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 929.000,-Sk,
ktoré obvinený Q. Q. spolu s rovnako zabezpečenými dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti aj napriek tomu, že k deklarovanej zdaniteľným plneniam ani platbám nedošlo, následne:

* dňa 27. 10. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za 3. štvrťrok 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200309077b a č. 300309078b protiprávne
* znížil vlastnú daňovú povinnosť o 476.800,- Sk,
* dňa 23. 01. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za 4. štvrťrok 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200312155, č. 200312158, č. 200312162, č. 200312165, č. 200312168 a č. 200312169 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 1.449.999,- Sk,
* dňa 25. 02. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za január 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200401010 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 77.900,- Sk,
* dňa 26. 04. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za marec 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200403047a protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 79.800,- Sk,
* dňa 25. 05. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za apríl 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200404119 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 399.000,-Sk,
* dňa 25. 06. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za máj 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200405160 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 530.000,- Sk,

čím celkovo za obdobie február 2003 až máj 2004 za fyzickú osobu Q. Q., Stavebno-obchodná firma, Námestovo a za spoločnosť Q., s.r.o., Námestovo, na ujmu Slovenskej republiky - Daňového úradu Námestovo, protiprávne zmenšil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty o 154.673,67 € (4.659.699,-Sk),

Za tento trestný čin bol odsúdený podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomu rozsudku podal riadne a včas odvolanie obžalovaný Q. Q..

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Pavla Kurica uviedol nasledovné:

„V odôvodnení napadnutého rozsudku súd uvádza, že mal jednoznačne preukázané, že medzi obžalovaným a jeho spoločnosťou a spoločnosťami MBM a WERTDE žiaden obchodnoprávny vzťah neexistoval, práce deklarované v dotknutých faktúrach dodávateľskými firmami MBM a Werde vykonané neboli a išlo tak len o fiktívne faktúry, vystavené za účelom skrátenia dane a súd potom obžalovaného uznal vinným z trestného činu skrátenia dane a poisteného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006.

Vo veci bol vyhlásený rozsudok Okresným súdom Námestovo dňa 1. 10. 2015, ktorým bol obvinený spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obvinený stíhaný.

V dôsledku odvolania prokurátora bol rozsudok Okresného súdu Námestovo uznesením Krajského súdu Žilina 1To/25/2016 zo dňa 26. 4. 2016 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na nové konanie a rozhodnutie, pričom krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí vyslovil právny a skutkový názor vo vzťahu k rozsudku OS Námestovo a nariadil doplniť dokazovanie.

Po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní, a to výsluchom znalca Ing. Milana Mozoláka vyplynulo, že tento znalec nemal k dispozícii závery daňových kontrol, ktoré robil daňový úrad u podnikateľského subjektu Q. Q. a u daňového subjektu Q., s. r. o., Kliňanská cesta 567, Námestovo, avšak i napriek tejto skutočnosti vyslovil záver, že výsledok daňovej kontroly by neovplyvnil záver jeho znaleckého posudku. Znalec konštatoval, že nedoplatok na dani určuje a stanovuje správca dane a v princípe jedine daňový úrad môže určiť výšku nedoplatku na dani na základe daňovej kontroly. Nezaoberal sa obchodno-právnymi vzťahmi obvineného, jeho obchodných spoločností smerom k odberateľom, toto neskúmal, pretože takúto úlohu od vyšetrovateľa nedostal. Predmetom znaleckého skúmania bola evidencia z pohľadu spoločnosti VERDE a MBM.

Podľa ustanovenia § 148 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006 skrátenia dane a poistného sa dopustí ten, kto skráti daň, poistné na dôchodkové zabezpečenie, nemocenské poistenie, zdravotné poistenie, alebo príspevok na poistenie v nezamestnanosti ...

Zo skutkovej podstaty citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že konanie páchatel'a smeruje v úmyselnom vytváraní podmienok, ktorými páchatel' dosiahne, že mu príslušný štátny orgán daň vôbec neurčí, alebo dosiahne, že daň správcovi dane vôbec nezaplatí, alebo zaplatí v nižšej než zákonom určenej výške. Možno konštatovať, že ide o špecifickú formu podvodného konania.

Základným znakom objektívnej stránky trestného činu je spôsobenie následku v konaní páchatel'a. Tento vzťah medzi konaním a následkom je vzťahom príčinným, ktorý je obligatórnym pojmovým znakom objektívnej stránky trestného činu. Príčinný vzťah medzi vôľovou činnosťou páchatel'a a právne významným následkom je základnou podmienkou trestnej zodpovednosti. Nie je možné hovoriť o vine páchatel'a, ak nie je zistené, že páchatel' skutočne následok spôsobil, t. j., že mu je možné spôsobiť následok pričítať. Otázka pričítania následku páchatel'ovi a otázka zavinenia sú dve celkom rozdielne otázky a nemôžu byť stotožňované. Pokiaľ medzi konaním páchatel'a a následkom nie je príčinný vzťah, následok sa páchatel'ovi nepričíta a podľa okolností prípadne odpadne aj trestná zodpovednosť.

V tomto smere poukazujeme na skutočnosť, že zo skutkovej podstaty žalovaného trestného činu vyplýva, že páchatel' sa dopustí tohto činu ak skráti daň.

Z vykonaného dokazovania táto okolnosť nebola jednoznačne a bez pochyb preukázaná. Zdôrazňujeme, že daňový úrad, ktorý robil daňovú kontrolu u podnikateľských subjektov obvineného nekonštatoval skrátenie dane a ani nijakým iným spôsobom pochybenie obvineného vo vzťahu k daňovému úradu.

Jedinou právnou normou, ktorá pojednáva o dani /daňovej povinnosti/ je zákon č. 563/2009 Z. z. o správe daní, a ktorá stanovuje úpravu jednotlivých druhov daní. Správou daní sa podľa tohto zákona rozumie postup súvisiaci so správnym zistením dane a zabezpečením úhrady dane a ďalšie činnosti podľa tohto zákona, pričom pri správe daní sa chránia nielen záujmy štátu, ale dbá sa aj na zachovanie chránených záujmov daňových subjektov. Správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a používa najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu daní. Daň je vyrubená v zmysle § 68 ods. 4 cit. zákona buď podaním daňového priznania alebo na základe rozhodnutia správcu dane. Ak sa má správne daň zistiť v rámci procesu správy daní, musí sa k tomu použiť zákonný prostriedok a tým je len vykonanie daňovej kontroly, ktorú môže vykonať len správny orgán, ktorým je správca daní. V rámci daňovej kontroly v zmysle § 44 správca zisťuje alebo preveruje skutočnosť rozhodujúcu pre správne určenie dane, pričom daňová kontrola sa vykoná v rozsahu potrebnom na dosiahnutie jej účelu. Výsledkom daňovej kontroly je vydané rozhodnutie správcu dane, v ktorom určí rozdiel, v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa zákona o DPH vykázat', alebo na ktorú si uplatnil nárok.

Len právoplatným a vykonateľným rozhodnutím správcu dane môže byť vyrubený rozdiel dane oproti dani deklarovanej, nakoľko len takýmto rozhodnutím možno ukladať povinnosti daňovému subjektu /§ 2 písm. c/. Až na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia správcu dane možno posudzovať skrátenie dane.

Pre odborné posúdenie skutočnosti dôležitých pre správne určenie dane môže správca dane požiadať znalca o vypracovanie znaleckého posudku v zmysle § 25aj, t. z., že posudok sa týka iba odborného posúdenia stavu veci, nie toho, či je alebo nie je reálne výdavkovým dokladom zaúčtovať vysoké sumy, a že podľa znalca sa jedná o účelové a fiktívne zníženie daňovej povinnosti. Na takéto závery nie je znalec oprávnený a už vôbec nie určovať fiktívne alebo účelové zníženie daňovej povinnosti. Túto právomoc zveril štát len správcovi dane.

V súdenom prípade sa pri trestnoprávnej zodpovednosti obvineného vychádza so záverov znaleckého posudku znalca Ing. Milana Mozoláka, ktorý napriek tomu, že nemal k dispozícii všetky potrebné účtovné doklady a rozhodnutia daňových úradov, zotrval na svojom závere znaleckého posudku, pričom sám uviedol, že výšku skrátenia dane nie je oprávnený určovať. Výška skrátenia dane je základným kvalifikačným znakom právnej kvalifikácie obvineného, pričom táto nebola objektívnym spôsobom zistená a jej výška nevyplýva ani z daňových kontrol a je potom na mieste otázka, na základe akého dôkazu bola obžalobou stanovená.

Otázka v akom rozsahu bola činom páchatel'a skrátená daň je pri trestnom čine skrátenia dane a poistného podľa § 148 otázkou viny, preto súd rozhodujúci v trestnom konaní posudzuje túto otázku samostatne, a to aj v prípade, ak príslušný orgán o daňovej povinnosti i o výške dane už právoplatne rozhodol /§ 7 ods. 1 TP/. Rozhodnutie tohto orgánu berie súd do úvahy a hodnotí ho pri svojom rozhodovaní rovnako ako každý iný dôkaz v rámci postupu podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Krajský súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sa neriadil dôsledne touto zásadou, ale iba vo všeobecnosti

konštatuje, že daňová kontrola neprebehla v súlade so zákonom, a to navyše bez objektívnych dôkazov bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom skúmal podmienky daňovej kontroly, rozsah daňovej kontroly a tieto okolnosti objektívne následne vyhodnotil. Ide o subjektívne konštatovanie súdu, ktoré nevychádza z jeho objektívnych zistení.

Z výpovedi svedkov, na ktoré poukazuje aj Okresný súd Námestovo v oslobodzujúcom rozsudku nevyplývajú skutočnosti preukazujúce páchanie trestnej činnosti obvineným a hypotetické konštatovanie, že spoločnosť VERDE a spoločnosť MBM nepreukázala žiadne činnosti, ktoré fakturovala smerom na svojich odberateľov nemôže samo o sebe viesť k záveru o vine obvineného. Na preukázanie viny je potrebné jednoznačne a bez pochyb mať preukázané, že obvinený naplnil všetky znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu po subjektívnej, aj objektívnej stránke.

Náležité zistenie skutkového stavu podľa obhajoby vyžaduje, aby každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie bola spoľahlivo preukázaná v súlade so skutočnosťou tak, aby nemohla vzbudzovať akúkoľvek pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu vecí, v ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, preto nemožno považovať len zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, ak výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť existencie určitého záveru, ale na druhej strane nevylučujú možnosť aj iného alebo celkom opačného záveru.

Akýkoľvek vysoký stupeň podozrenia nestačí, lebo trestné konanie vyžaduje ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať. Ak ide o hodnotenie dôkazov, treba rešpektovať princípy viažúce sa k ich vykonávaniu a hodnoteniu.

Vina obžalovaného musí byť bezpečne, jednoznačne a najmä nepochybne preukázaná.

V zmysle základných zásad trestného poriadku predpokladaných v § 2 odst. 9 - 12, postupuje prokurátor, ako nositeľ dôkazného bremena v konaní tak, aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, pričom dôkazy tak v prospech ako aj v neprospech obvineného obstaráva z úradnej povinnosti v záujme umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie, avšak v prejednávanej trestnej veci sa tak nestalo.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný skutok kladený mu za vinu nespáchal. Dôkazy, o ktoré obžaloba opiera svoje tvrdenia nepreukazujú, že by obžalovaný Q. Q. naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke v žalovanom skutku trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona účinného do 1. 1. 2006 a navrhujem odvolaciemu súdu, aby o s l o b o d i l obžalovaného Q. Q. podľa § 322 Tr. poriadku z dôvodov § 285 písm. a/ Tr. poriadku“.

V písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Miroslava Bachynca uviedol nasledovné:

„V doterajších svojich stanoviskách a vyjadreniach použitých v priebehu konania som poukázal na skutočnosť, že som bol obžalovaný a súdený a aj odsúdený za dokonaný trestný čin skrátenie dane bez toho, že by výška skrátenia DPH bola zistená, preukázaná a potvrdená rozhodnutím orgánom a stanovenie jej výšky - príslušným Daňovým úradom.

Základom pre stanovenie trestnoprávnej zodpovednosti je rozsah protispoločenskej činnosti a preukázanie zavinenia páchatel'a na základe určitých zistených a preukázaných úkonov. Zdôrazňoval som, že v mojom prípade orgány činné v trestnom konaní takto nepostupovali čoho dôkazom je najmä obvinenie vznesené dňa 30.06.2004 proti K. A. a ďalším desiatkam osôb, do zoznamu ktorých som bol pôvodne zahrnutý aj ja - obvinený pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1,5 Tr. zák. úč. do 01.01.2006. Dňa 20.11.2006 bolo proti mojej osobe vznesené obvinenie pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods.1,4 Tr. zák., ktoré bolo zmenené na trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 1,5 Tr. zák., pre ktorý bola podaná dňa 04.03.2013 obžaloba, ktorú súd prijal a o skutku ako o dokonanom trestnom čine /a nie prípadne o štádiu pokusu/ o nej aj rozhodoval . V mojom prípade prokuratúra pri podaní obžaloby vychádzala z dôkazov, ktoré mali byť nazhromaždené v súvislosti s trestnou činnosťou, ktorú mal spáchať K. A. a ďalšie osoby, v rámci vyšetrovania ktorej mali byť zabezpečené dôkazy, použité i v tomto trestnom konaní.

Podčiarkujem, že zvláštnosťou, vymykajúcou sa bežným postupom v trestnom konaní je, že trestné stíhanie bol začaté a pokračované v ňom bez základného dôkazu - protokolu o daňovej kontrole, závery ktorej vyhodnocujú správnosť a odôvodnenosť účtovných dokladov, vypočítava príslušnú daň a jej splatnosť.

Pre posúdenie či bol alebo nebol spáchaný daňový trestný čin, je v trestnom konaní potrebné preukázať, či daňový subjekt konal úmyselne alebo nie. Daňová kontrola v daňovom subjekte SVETLOŠÁK, spol. s r.o., za obdobie roku 2004, čase od 28.08.2006 do 08.01.2007, kedy bol podpísaný protokol o výsledku

daňovej kontroly. S výsledkom rozdielu na DPH vo výške 69856,00 Sk v neprospech k štátnemu rozpočtu. Po tom, ako bola obchodná spoločnosť SVETLOŠÁK, spol. s.r.o., uznesením Okresného súdu, obchodný register v Žiline vo vl. 14208/L zrušená - vymazaná ex offa dňa 07.11.2012. V uznesení Okresného súdu v Žiline spis. zn. 26CbR 374/2011 zo dňa 15.10.2012 sa okrem iného uvádza, že voči spoločnosti sa neevídujú žiadne záväzky a pohľadávky.

Poškodená strana Daňový úrad Námestovo si v trestnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní Okresného súdu v Námestove škodu vo výške, ktorá je uvedená podľa prokuratúry v obžalobe, neuplatnil.

Z dôvodu, že konaním obžalovaného Q. Q. daňovému úradu žiadna škoda nevznikla. Podľa môjho názoru uvedené skutočnosti spoľahlivo vyvracajú tvrdenia obžaloby o spáchaní trestného činu, pre ktorý som bol v roku 2013 obžalovaný.

Vykonaným dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že sa stali skutky, pre ktoré som bol stíhaný, obžalovaný a odsúdený.

Hoci niektoré okolnosti prípadu podozreniu zo spáchania trestného činu môžu čiastočne nasvedčovať, pre uznanie viny musí mať súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, ktorý je predmetom obžaloby sa skutočne stal a že ho spáchal obžalovaný.

Pochybnosti, na základe ktorých súd prvej inštancie ma pôvodne spod obžaloby oslobodil, boli po zrušení rozhodnutí súdu druhej inštancie prehĺbené napríklad aj tým, že trestné konanie proti K. A. a spol. nebolo skončené, ďalšia trestná veci vedená na Okresnom súde Partizánske pod č.k. 2T 15/2013 v súvislosti s neoprávneným odpočtom spoločností WERDE s.r.o. a MBM s.r.o. skončila oslobodzujúcim rozsudkom, ktorý potvrdil aj Krajský súd v Trenčíne a tiež aj výpoveďou znalca Ing. Milana Mozoláka, ktorý sa na jednej strane nevyvrátil skutočnosť, že fakturované práce boli zo strany obžalovaného aj reálne vykonané ale podľa jeho názoru nemohli byť vykonané dodávateľskými firmami MBM a Werde a preto vyhotovené faktúry je potrebné vyhodnotiť ako fiktívne.

Namietam znalecký posudok v tejto trestnej veci vyhotovený znalcom Ing. Milanom Mozolákom, ktorý na pojednávaní potvrdil, že ho vyhotovil len na základe podkladov, ktoré mu predložili orgány činné v trestnom konaní a aj z dôvodu, že nebol ustanovený za znalca v tomto konaní lebo znalecké posudky vyhotovoval hlavne v súvislosti s trestným konaním vedeným proti K. A. spol.,.

Podľa môjho názoru súd prvej inštancie zásadne pochybil aj v tom, že všetky faktúry, ktoré sú uvedené v napadnutom rozsudku vyhodnotil ako fiktívne aj napriek tomu, že znalec jednoznačne nevyhlásil reálnu vykonateľnosť vyfakturovaných prác a nevyhodnotil tvrdenie znalca v tom, že ani on ale jedine daňový úrad môže určiť výšku nedoplatku na dani na základe daňovej kontroly.

Na základe uvedených skutočností mal som byť spod obžaloby tak ako v poradí prvým rozsudkom Okresného súdu v Námestove oslobodený a preto navrhujem aby odvolací súd ma spod obžaloby postupom podľa § 285 pís. a/ Tr. por.

o s l o b o d i l.

Ak odvolací súd aj napriek uvedenému, v dôsledku svojho právneho názoru uvedeného v uznesení pod spis. zn. 1To 25/2016 z dňa 26.04.2016 zotrvá na stanovisku týkajúcom sa mojej viny na spáchaní trestnej činnosti podľa obžaloby, tak dovoľm si poznamenať, že je povinný skúmať či išlo o trestnú činnosť dokonanú alebo v štádiu pokusu najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti a najmä to, že neexistuje rozhodnutie príslušného Daňového úradu o tom, že bola štátu spôsobená škoda v takej výške, ako je uvedená v napadnutom rozsudku.

Okrem toho z praxe súdov je známe, že porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote je významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces.

Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu ochrany práv obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania.

Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukázal na skutočnosť, že od začatia trestného stíhania vo veci od spáchania skutkov uplynulo už viac ako štrnásť rokov a aj napriek tomu nie je právoplatne skončená.

Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. II. ÚS 32/03 <<http://merit.slv.cz/II.US32/03>> primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného konania spravidla spojený, musí posudzovať prísnejšie.

Európsky súd pre ľudské práva prerokováva veci o prietahoch v konaní nie v rokoch, ale v mesiacoch. Podľa ustálenej súdnej praxe časový odstup od spáchania skutku po dobu právoplatného skončenia veci má zásadný vplyv na posúdenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti deliktov v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák. Dĺžka časového obdobia, ktoré uplynulo od spáchania skutkov, podstatne znižuje závažnosť

daného deliktu v smere akútnej potreby adekvátneho potrestania páchatela, najmä keď tento v danom časovom úseku tento nebol súdne trestaný, resp. hľadá sa na neho, ako keby nebol odsúdený. Represia v tomto smere ustupuje do pozadia zvlášť, keď nie je naliehavou potrebou nahradenia spôsobenej škody, ktorá poškodenou stranou nebola uplatnená, lebo podľa výsledkov daňovej kontroly ani nevznikla.

Čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) je potrebné v prvom rade považovať za pokyn, či apel signatárskym štátom, aby organizovali svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva v Dohovore zakotvené, boli rešpektované. Štát prostredníctvom orgánov k tomu určených rozhoduje o obvinených z trestných činov a zaisťuje prípadné potrestania páchatelov. Rozhodovanie o vine a treste v rámci trestného konania je nielen právom, ale predovšetkým povinnosťou týchto orgánov. Je potom celkom v rozpore so zmyslom čl. 6 Dohovoru, aby orgán činný v trestnom konaní, ktorý prietahy v konaní spôsobil, sa tejto svojej povinnosti zbavil bez toho, aby vyvinul iniciatívu k naplneniu účelu trestného konania, ktorým je práve rozhodnutie o otázke viny a trestu.

Najvyšší súd SR považoval za potrebné zdôrazniť, že namietaný čl. 6 ods.1 Dohovoru vôbec nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré je v tomto článku zakotvené a pod ktorým je uvedený celý rad čiastkových práv a slobôd, ktorého súčasťou je i právo na rozhodnutie v primeranej lehote.

Primeranosť dĺžky konania je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ES) posudzovaná s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu s prihliadnutím ku kritériám zakotveným v judikatúre ES, akými sú zložitost' prípadu, chovanie sťažovateľa a chovanie štátnych orgánov a pod., ES v žiadnom z doterajších svojich rozhodnutí nekonkretizoval "všeobecne záväznú" dobu, ktorú by bolo možné za primeranú lehotu považovať. Naopak judikatúra ES je v tomto ohľade jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle článku 36 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

Súd prvej inštancie v týchto intenciách nepostupoval, keď mi po štrnástich rokoch od spáchania skutkov a začatia trestného stíhania, z ktorých ma uznal vinným, uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky i keď som nebol dovtedy ani odvedy odsúdený a ani neuvažoval o možnosti uloženia trestu na slobode. V naznačenom smere poukazujem na rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky, v ktorých konštatuje, že okolnosti prípadu alebo pomery páchatela môžu odôvodniť aplikáciu § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 za predpokladu, že použité zákonom stanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatela neprimerane prísne a že účel trestu možno dosiahnuť nielen trestom odňatia slobody ale i iným trestom. Ustálená súdna prax slovenských súdov v súvislosti s aplikáciou mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody zohľadňuje predovšetkým, ak nie výlučne, tie okolnosti prípadu, ktoré súviseli so skutkom ako takým a s jeho právnym posúdením, teda okolnosti, za ktorých bol spáchaný čin v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák., resp. rodinné a osobné pomery páchatela, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste.

NS SR vo viacerých trestných veciach dospel k záveru, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák., účinného do 1. januára 2006 (§ 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 40 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (§ 39 ods. 3 Tr. zák.) aj s možnosťou podmieneného odkladu jeho výkonu.

Súd prvej inštancie, ako už bolo naznačené sa takýmito úvahami riadil, i podľa nich rozhodol avšak podľa môjho názoru v rozpore so stanoviskom NS SR, keď z obsahu spisu je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že práve výlučne štátne orgány činné v trestnom konaní participovali na mnohoročnej dĺžke konania, ktorá je vzhľadom na povahu a obťažnosť posudzovanej trestnej veci jednoznačne neprimeraná.

Na základe uvedených skutočností chcem poukázať na to, že súd prvej inštancie mal povinnosť dôsledne posudzovať výklad § 388 ods. 1 Tr. por. a po zvážení všetkých okolností prípadu - viac ako 14 ročnom trestnom stíhaní, ktoré som nespôsobil ja svojou nečinnosťou ale výlučne orgány činné v trestnom konaní, mal dospieť k záveru, že v súlade a v spojení s ustanovením s čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je treba zabrániť ďalšiemu šikanovaniu obžalovaného a preto aj z uvedených dôvodov navrhujem aby som bol spod obžaloby oslobodený“.

Príslušný prokurátor sa k písomným dôvodom odvolania obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, a to v časti týkajúcej sa uloženia trestu.

K výroku o vine

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne riadil citovanými zákonnými ustanoveniami. Aj podľa názoru krajského súdu odsudzujúci výrok prvostupňového súdu je správny, zákonný a má dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch.

Treba stručne pripomenúť, že Okresný súd Námestovo v poradí prvým rozsudkom, sp.zn. 4T/22/2013 z 1.10.2015 obžalovaného Q. Q. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Na základe odvolania podaného príslušným prokurátorom Krajský súd v Žiline uznesením, sp.zn. 1To/25/2017 z 26.4.2016 napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. c) a d) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Treba uviesť, že súd prvého stupňa sa v ďalšom konaní dôsledne riadil právnym názorom vysloveným odvolacím súdom v spomínanom uznesení, sp.zn. 1To/25/2016 z 26.4.2016 v otázkach procesného aj hmotného práva.

Okresný súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Starostlivo objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu, krajský súd nemá žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal práve obžalovaný Q. Q.. V tomto smere okresný súd veľmi výstižne a presvedčivo v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Na takomto základe potom okresný súd vyvodil z dôkazov o podstate súdeného trestného činu zistenia, ktoré sú správne. Dôvody napadnutého rozsudku sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Odvolací súd znovu pripomína, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu a pri existencii vysoko kvalifikovaného rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolaciemu súdu nezostáva nič iné, len v podrobnostiach poukázať na veľmi správne a erudované dôvody, na ktorých predsedníčka senátu okresného súdu založila svoje odsudzujúce rozhodnutie.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

Obžaloba kládla obžalovanému za vinu, že ako živnostník a tiež podnikajúci pod stavebno-obchodnou firmou, v úmysle protiprávne znížiť svoju daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty, v období od

21. 2. 2003 do 25. 9. 2003 si zabezpečil od K. A. vyhotovenie nepravdivých faktúr označených v skutkovej vete výrokovkej časti tohto rozsudku od spoločnosti MBM, ktoré si obžalovaný spolu s rovnako zabezpečenými fiktívnymi dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do svojho účtovníctva napriek tomu, že k deklaroványm zdaniteľným plneniam ani platbám nedošlo a následne postupne podal na Daňovom úrade v Námestove, daňové priznania na daň z pridanej hodnoty za február až august 2003 a na základe označených faktúr si znížil vlastnú daňovú povinnosť a tiež ako konateľ obchodnej spoločnosti v období od 25. 09. 2003 do 25. 04. 2004 si od K. A. zabezpečil vyhotovenie nepravdivých v skutkovej vete označených faktúr spoločnosti MBM, spoločnosti WERDE za stavebné práce a prenájom pracovnej sily, ktoré spolu s rovnako zabezpečenými dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti aj napriek tomu, že k deklaroványm zdaniteľným plneniam ani platbám nedošlo a následne na Daňovom úrade v Námestove podal daňové priznania na daň z pridanej hodnoty za 3. a 4. štvrtrok 2003, daňové priznania na daň z pridanej hodnoty za január 2004, za marec 2004, za apríl 2004 a za máj 2004 a na základe označených faktúr znížil vlastnú daňovú povinnosť, čím celkovo za obdobie február 2003 až máj 2004 na ujmu Slovenskej republiky, protiprávne zmenšil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty o 154.673,67 €.

Obžalovaný nerozporoval tvrdenia, že ako živnostník a tiež ako konateľ obchodnej spoločnosti v zmysle zákona Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, podal na Daňovom úrade v Námestove jednotlivé vo výrokovkej časti rozsudku označené daňové priznania na daň z pridanej hodnoty, vypracované na podklade dotknutých faktúr, pričom tieto faktúry boli vystavené spoločnosťami MBM a WERDE a tieto mal aj zaevidované vo svojom účtovníctve. Tieto tvrdené skutočnosti vyplynuli aj z predložených listinných dôkazov, z výsledkov daňových kontrol, predloženého účtovníctva, ktoré bolo aj predmetom znaleckého dokazovania. Obžalovaný v rámci obrany poprel, že by obchody so spoločnosťami WERDE a MBM boli fiktívne, na svoju obranu uvádzal, že všetky zdaniteľné plnenia uvedené v označených faktúrach boli vykonané, boli uhradené a splnil si daňové povinnosti. Zdaniteľné plnenia realizoval pre firmu Doprastav export, a.s., s ktorou v tom období intenzívne spolupracoval. Fakturované práce realizoval prostredníctvom svojich zamestnancov a tiež prostredníctvom subdodávateľov, a keďže firmou Doprastav mu boli neustále odoberaní jeho pracovníci na iné stavby, riešil to tak, že doháňal sklz prenajímaním si pracovnej sily od K. A.. Takto boli realizované stavby v Novej Bani, Dunajskej Strede, Košiciach a aj v Bratislave. V prospech obžalovaného vypovedali svedkovia K. A., X. V. a L. Q.. Obrane obžalovaného však súd neveril, jeho obrana bola vyvrátená tak rozpormi vo výpovediach obžalovaného a svedkov, tiež svedkov navzájom, ako ja predloženými listinnými dôkazmi, závermi znaleckého dokazovania. Pokiaľ obranu obžalovaného potvrdzovali svedkovia K. A., X. V. a L. Q., súd poukazuje na rozpory v ich výpovediach, ako aj rozpory, ktoré vznikli hodnotením ich výpovedí v kontexte so zabezpečenými listinnými dôkazmi. Svedkovia (V., Ing. O., Ing. F.) vypovedali, že si ani nevedia predstaviť, že by sa na stavbe nachádzali cudzie osoby, svedok V. doslovne uviedol, že na stavbách platili prísne bezpečnostné predpisy, na stavbách sa vyžadovalo, aby všetci robotníci pracujúci na stavbe vrátane majstrov a stavbyvedúcich mali na oblečení logo Doprastavu, na čo sa prísne dozeralo. Cudzích ľudí na stavbu bez takéhoto označenia ani nepustili. Svedok K. A. sa na rozdiel od vyššie zvedených svedkov vyjadril, že mal prístup na stavbu, ale len v sprievode obžalovaného, pretože on nebol v zmluvnom vzťahu s Doprastavom a dokonca v rozpore s výpoveďou svedka V. uviedol, že ľudia patriaci k MBM a WERDE mali na sebe odev s nápisom týchto firiem, niektorí si ich dali vyrobiť z vlastnej iniciatívy, aby boli odlišení od ostatných zamestnancov, čo bola jedna z požiadaviek pravdepodobne Doprastavu. Svedok L. Q. vypovedal, že pracovníci od K. A. mali vlastné loga a aj logá Doprastavu. Už vzhľadom len na uvedené rozpory, sú spochybnená obrana obžalovaného, že dotknuté fakturované práce boli vykonávané formou subdodávok spol. WERDE a MBM. Tiež v neprospech obrany obžalovaného nasvedčovala aj časť výpovede svedka K. A., ktorý nedokázal menom označiť ani jedného pracovníka, ktorého mal obžalovanému takto zabezpečiť. Zároveň svedok K. A. na rozdiel od obžalovaného inak popísal spôsob spolupráce a organizácie práce na stavbách. Svedok vypovedal, že počty ľudí mu oznámil vopred obžalovaný, ktorý keď od neho žiadal dodať ľudí, už vedel ich počet. On potom ľuďom, ktorých zabezpečil pre obžalovaného oznámil, miesto a čas stretnutia a už spolu s obžalovaným im povedali o akú stavbu sa jedná, čo sa od nich očakáva, tiež dohodli mzdu a keď takto odovzdal ľudí obžalovanému, otočil sa na opätku, ľudí už potom vlastne prevzal obžalovaný, ktorý ich ďalej riadil alebo mal na to svojich ľudí, to už nevie. Svojho zástupcu na stavbe nemal, nebolo to potrebné. Obžalovaný inak popísal spoluprácu s K. A., uviedol že mu ukázal rozsah prác, ktoré treba na stavbe vykonať a on si zabezpečil robotníkov na práce. V podstate mu uviedol rozsah prác, dobu a sumu a už s akou armádou ľudí p. A. práce vykoná, to ho nezaujímalo, mal iba požiadavku, aby to boli slušní ľudia. Svedok L. Q., opäť v rozpore s výpoveďami, predovšetkým v

rozpore s výpoveďou svedka A. vypovedal, že p. A. pozná osobne, bol subdodávateľom obžalovaného, ako vodič obžalovaného (aj ako murár) vozil ľudí na stavbu, stávalo sa, že mu p. A. zavolať, že má previesť aj jeho ľudí. Tiež v rozpore s tvrdením A. uviedol, že p. A. mal svojho zástupcu, jeho meno si nepamätá, so zástupcom p. A. bol v kontakte niekedy aj raz za dva týždne, niekedy aj tri krát za deň. Úlohou zástupcu p. A. bolo podľa neho rozdeliť ľudí, dozerať na ich prácu. Zároveň ďalším dôvodom, pre ktorý súd neveril obrane obžalovaného bolo, že obžalovaný zdôvodňoval, že si prenajal pracovnú silu od K. A. z dôvodu, že doháňal sklz v práci v súvislosti s tým, že mu Doprastav preradzoval, resp. bral jeho zamestnancov, pretože v rozpore s touto jeho obranou svedčili svedecké výpovede a listinné dôkazy, z ktorých vyplynulo, že väčšina prác, ktoré obžalovaný realizoval pre Doprastav bola vykonávaná na základe zmlúv o nájme pracovnej sily, čiže obžalovaný tak nebol platený v závislosti od pracovných výkonov, ale na základe počtu hodín, ktoré jeho pracovníci odpracovali. Uvedenému nasvedčujú aj záznamy o školeniach BOZP, ubytovaní pracovníkov, evidencie dochádzky, faktúry. Analyzujúc tak vyššie uvedené dôkazy, keďže na dotknutých stavbách bol pohyb zamestnancov prísne evidovaný, pričom v evidenciách nie je ani zmienka o ľuďoch, ktorých by bolo možné identifikovať ako pracovníkov spol. MBM a WERDE, bolo tak nepochybne preukázané, že pracovníci od L. A. na stavbách nepracovali a v obžalobe označené faktúry sú fiktívnymi faktúrami. Taktiež zo spôsobu fakturácie vyplynulo, že väčšina faktúr od K. A. je datovaná ešte v priebehu mesiaca, v ktorom mali byť vykonané fakturované práce, pričom je zrejmé, že tieto práce prebiehali počas celého mesiaca a sumarizovali sa až v priebehu nasledujúceho mesiaca. Súd sa tiež stotožnil s argumentmi obžaloby aj v časti, že z listinných dôkazov poskytnutých Doprastavom (č.l. 1190-1280 a 1352-1415) vyplýva, že práca (v normohodinách) bola evidovaná v smenovkách zahŕňajúcich celý mesiac, tieto viedli pracovníci Doprastavu a je nevierohodné, že obžalovaný akceptoval faktúry svojho "dodávateľa", hoci ešte netušil, aký bude skutočný objem vykonaných prác. Splatnosť faktúr bola pritom do konca mesiaca, hoci obžalovaný fakturoval svojmu odberateľovi so splatnosťou do konca nasledujúceho mesiaca. Konkrétne obžaloba poukázala aj na konkrétnu faktúru prác za december 2003, vystavenú 11. 12. 2003 od MBM, v sume 1.102.009,80 €, t.j. v dvojnásobku skutočného výkonu. Tiež faktúry nemajú pripojený akýkoľvek súpis prác alebo iné riadne určenie, čo je predmetom fakturácie, obžalovaný aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti vlastne ani nevedel, za čo mu je fakturované a tiež je evidentné, že spôsob fakturácie zo strany L. A. nezodpovedá štandardným postupom pri obchodnej spolupráci a nasvedčuje nepravdivosti fakturovaných skutočností. Predmet a rozsah fakturácie firiem K. A. voči obžalovanému, resp. neskôr voči jeho spoločnosti Q. vykazuje zásadné nezrovnalosti v porovnaní s rozsahom a finančným vyjadrením prác, ktoré obžalovaný fakturoval Doprastavu. Od júla 2003 si spoločnosť MBM vyfakturovala 111,5 % výkonu, ktorý bol pre Doprastav urobený, následne v auguste 2003 fakturovala obžalovanému ako živnostníkovi, hoci tento už práce vykonával prostredníctvom obchodnej spoločnosti Q.. Za september 2003, fakturácia MBM nezodpovedá predmetu fakturácie, L. A. fakturoval s rovnakým obsahom, ale obžalovaný nevykonával v priebehu septembra práce vo Svrepci, čo sa odrazilo aj vo faktúre voči Doprastavu, no MBM túto nerealizovanú stavbu aj naďalej fakturoval. Ďalej faktúry od spol. MBM, datované 01. 12. 2003, 08. 12. 2003 a 11. 12. 2003, ktorými spoločnosť fakturovala späť v priebehu decembra údajné práce za október, november a december 2003, v objeme 95%, 200% a 199% skutočných prác, ktoré boli zo strany obžalovaného pre Doprastav vykonané, čo vyplýva z porovnania faktúr na č.l. 1443 - 1483 a 1190 - 1200, vrátane dobropisu na č.l. 1202, s faktúrami na č.l. 327 - 329. Svedok K. A. nevyhol chybe v predmete fakturácie, keď za november 2003 fakturoval práce na prácach predajne Tesco v Petržalke, ktoré však už obžalovaný nevykonával, vtedy pracoval na Tesco v Lamači. Uvedené bolo potvrdené aj odovzdávacím a preberacím protokolom, ktorým obžalovaný potvrdil, že dňa 25.9.2003 prevzal od dodávateľa t.j. spoločnosť MBM, s.r.o. ukončené stavebné práce na stavbách VŠMU, Prístav a kostol Rača v zmysle súpisu stavebných prác a zároveň prehlásil, že práce preberá bez pripomienok. Práce na stavbe kostol Rača fakturoval svedok L. A. aj za obdobie október 2003, a to vo faktúre FA č. 200312158 z 3.12.2003 (čl. 437, 369). V priebehu roka 2004 údajná spolupráca medzi obžalovaným a firmami K. A. na vykonanie prác pre spoločnosť Doprastav pokračovala len od marca 2004 do mája 2004, jednou faktúrou spoločnosti MBM a dvoma faktúrami WERDE, ktoré predstavujú 91%, 96% a 100,8% objemu skutočne vykonaných prác pre Doprastav. Deklarované obchodné vzťahy tak neplnili u obžalovaného základný cieľ podnikania - ziskovosť, z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný Doprastavu fakturoval menej ako K. A.. Vina obžalovaného bola ďalej preukázaná aj závermi znaleckého dokazovania, ktorého predmetom bolo preskúmanie obchodných operácií spol. MBM a WERDE, a to nie len vo vzťahu k obžalovanému, resp. spoločnosti obžalovaného, ale aj vo vzťahu k iným subjektom a zo záverov znaleckého dokazovania vyplynulo, že odberatelia spoločností MBM a WERDE si odpočítavali DPH z faktúr vystavených týmito spoločnosťami, pričom nebolo dokázané zdaniiteľné plnenie. Toto tvrdenie korešponduje aj s výpoveďou svedkyne F. F., ktorá potvrdila, že firmy K. A. nemali vlastných

zamestnancov a deklarovane činnosti tak nemohli vykonať. Zároveň bolo zistené, že jednotlivé faktúry boli antidatované, boli vytvorené v programe MRP, ktorý v čase vystavovania faktúr, neexistoval. Zo spisu vyplýva, že program MRP bol zakúpený až 17.2.2004 spoločnosťou ŠTUMA, s.r.o., v ktorej konateľom a spoločníkom bol A. F.. V rámci znaleckého dokazovania bol skúmaný obsah a oprávnenosť fakturácie vo vzťahu spol. WERDE a MBM voči odberateľom, či spoločnosti MBM a WERDE mali svojich dodávateľov, pričom bolo znalcom konštatované, že dodania tak, ako boli deklarované na vstupe od dodávateľov sa nepotvrdili, resp. nepreukázali. Znalec sa vyjadril, že nespochybňuje, že práce boli obžalovaným reálne aj vykonané, resp. boli od niekoho obstarané, ale určite nie spoločnosťami MBM a WERDE ako to deklaroval obžalovaný dotknutými faktúrami. Vzhľadom na takto vykonané dokazovanie, hodnotiac dôkazy tak jednotlivo ako aj vo všetkých súvislostiach, keďže vykonané dôkazy poskytovali dostatočné podklady na rozhodnutie o vine obžalovaného, mal súd za jednoznačne preukázané, že medzi obžalovaným a jeho spoločnosťou a spoločnosťami MBM a WERDE, žiaden obchodno právny vzťah neexistoval, práce deklarované v dotknutých faktúrach dodávateľskými firmami MBM a Werde vykonané neboli a išlo tak len o fiktívne faktúry, vystavené za účelom skrátenia dane. Súd potom obžalovaného uznal vinným z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Trestného zákona účinného do 01. 01.2006.

Krajský súd ďalej poznamenáva, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení, získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci a úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo, nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné rozpory, nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Súd prvého stupňa sa zaoberal a vysporiadal s návrhmi na dokazovanie, skutkovou a právnou argumentáciou strán v konaní pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Krajský súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného.

Odvolací súd v posudzovanom prípade ďalej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Obžalovaný odvolanie založil aj na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Odvolací súd zdôrazňuje, že obžalovaný primárne namieta v podrobnom odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Právna kvalifikácia súdených skutkov ako trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, aj podľa názoru krajského súdu zodpovedá správnym úvahám súdu prvého stupňa v tomto smere a všetkým zákonným predpokladom na posúdenie prejednávanych skutkov práve podľa vyššie uvedených zákonných ustanovení.

Ani krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že sa nedopustil konania, ktoré mu je kladené za vinu. V okolnostiach danej veci krajský súd poukazuje na časť odôvodnenia uznesenia sp.zn. 1To/25/2016 z 26.4.2016, kde sa podrobne zaoberal hodnotením protiprávneho konania obžalovaného z hľadiska jeho trestnoprávnej zodpovednosti za súdený trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák.

Zmyslom zákonom ustanovenej sústavy daní, vrátane dane z pridanej hodnoty, je prinášanie prostriedkov do štátneho rozpočtu. Akýkoľvek právny úkon alebo súhrn na seba nadväzujúcich právnych úkonov, vykonávaných na účel dosiahnutia opačného efektu, teda výsledného faktického deficitu štátu prostredníctvom odčerpania jeho finančných zdrojov je popretím samotnej podstaty príslušného druhu dane. Obhajoba takého postupu, zameraná výlučne na formálne splnenie náležitostí jednotlivých ustanovení osobitných predpisov (v danom prípade podanie daňových priznaní a zaplatenie dane), je právne irelevantná. Treba tiež uviesť, že pokiaľ uplatnený odpočet dane z pridanej hodnoty, úmyselne neoprávnené uplatnený páchatelom, neprevýši daňovú povinnosť, teda nenadobudne charakter nadmerného odpočtu (a z neho vyplývajúceho nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty), taký odpočet len znižuje daňovú povinnosť pri DPH vzniknutú „na výstupe“. V tomto rozsahu, teda rozsahu „nenadmerného“ odpočtu ide o trestný čin skrátenia dane, v prejednávanej veci podľa § 148 Trestného zákona.

Podstata skrátenia dane v zmysle ustanovení § 148 Tr. zák. spočíva v takom konaní páchatel'a, že chce dosiahnuť pre seba alebo pre iného, aby príslušný štátny orgán určil (vyrubil) daň v nižšej, než zákonom určenej sume alebo vôbec chce zmariť určenie (vyrubenie) dane. Páchatel' tým dosiahne skrátenie odvodu, resp. neodvedenie peňažnej sumy, ktorú by bol inak povinný zaplatiť štátu. Skrátením dane je teda rozdiel medzi daňou, ktorú má subjekt tejto dane (poplatník) znášať a daňou, ktorá sa v dôsledku trestnej činnosti určila (vyrubila) nižšou sumou než predpisuje zákon. Pri úvahe, či v konkrétnom prípade bola daň skrátená, treba preto vždy skúmať, ktorý zákonný predpis, komu a akú povinnosť ukladá pri určení (vyrubení) dane. V danom prípade je to Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty.

Trestný čin skrátenia dane je charakteristický podvodným úmyslom páchatel'a. Na rozdiel od všeobecného ustanovenia o podvode je však tento úmysel špecificky zameraný na zníženie alebo úplné eliminovanie daňovej povinnosti prostredníctvom uvedenia do omylu daňového úradu v otázke údajov, z ktorých daňová povinnosť, resp. jej výška vyplýva, vrátane zatajenia takých údajov. Daň však možno skrátiť len do výšky, v ktorej sa má priznať a následne zaplatiť.

V okolnostiach danej veci je nesporné, že úkony pokryté napadnutým rozsudkom majú spočívať v predstieraní kúpy (t.j. prenájmu pracovnej sily) a v tom spočívajúcom uvedení do omylu daňových orgánov za účelom získania majetkového prospechu páchatel'a na úkor štátneho rozpočtu, a to prostredníctvom neoprávneného odpočtu dane z pridanej hodnoty „na vstupe“. Súhrn formálne uskutočnených (fingovaných dodávok pracovnej sily) medzi obžalovaným a dotknutými spoločnosťami MBM, s.r.o., resp. WERDE, s.r.o. s ich následným uplatnením v daňových priznaniach slúžil len na vykazovanie nákladov a na ich základe kompenzácií voči skutočne vzniknutým daňovým povinnostiam, potom predstavuje nelegálny, trestnou činnosťou získaný majetkový prospech, popísaný a vyčíslený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

K výroku o treste

V prvom rade treba uviesť, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vo výroku o treste súčasne aplikoval ustanovenia tzv. starého Trestného zákona č. 140/1961 Zb. aj ustanovenia tzv. nového Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. Uvedený postup súdu prvého stupňa je nezákonný a absolútne odporujúci ustanoveniu § 16 ods. 1, ods. 2 starého Trestného zákona aj § 2 ods. 1, ods. 2 nového Trestného zákona. V citovaných zákonných ustanoveniach je upravená viackrát konštatovaná zásada, že na posúdenie trestnosti činu a ukladanie trestu sa môže použiť len jeden zákon, a to buď neskorší, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie, alebo zákon skorší - t.j. ten, ktorý bol účinný v čase spáchania skutkov. Platí teda pravidlo, že vo všetkých smeroch sa použije buď právo platné v čase činu, alebo len právo neskoršie.

V okolnostiach danej veci aj podľa názoru krajského súdu bol pre obžalovaného priaznivejší tzv. starý Trestný zákon č. 140/1961 Zb. účinný do 1.1.2006.

Krajský súd po preskúmaní spisu sa nestotožnil s názorom okresného súdu o nevyhnutnosti uložiť obžalovanému za súdený trestný čin nepodmienečný trest odňatia slobody a osvojil si všetky argumenty obžalovaného uvedené v písomných dôvodoch jeho odvolania o neprímeranosti uloženého trestu z hľadiska jeho prísnosti.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok i stupeň nebezpečnosti konania pre spoločnosť, krajský súd vychádzal z ustanovenia § 23 ods. 1 Tr. zák. a § 31 ods. 1 Tr. zák., ale aj § 2 ods. 7 Tr. por., § 40 ods. 1 Tr. zák., čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a prihliadol tiež na čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. je účelom trestu chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život, a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti.

Trest je opatrením štátneho donútenia, ktoré v mene štátu, na základe a v medziach zákona ukladajú v predpísanom konaní na to povolané súdy páchatel'ovi za spáchaný trestný čin. V tejto definícii je vyjadrená zásada nulla poena sine lege, sine crimine, sine iudicio. Trest môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu (zásada personálnosti trestu). Trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Funkciu ochrany spoločnosti plní trest jednak proti páchatel'ovi trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie a prvok individuálnej prevencie, a týmto spôsobom aj proti ďalším občanom - potencionálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom sa obe zložky vzájomne ovplyvňujú. Dôležitý je i vzájomný pomer medzi trestnou represiou a prevenciou.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Tr. zák.), na možnosť nápravy a pomery páchatel'a.

Pri ukladaní trestov treba vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov - z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu.

Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť, pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho vývoja správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti so spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre

páchateľa neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Ustanovenie § 40 Tr. zák. je jedným z prostriedkov individualizácie trestu a prejavom depenalizácie Trestného zákona. Výnimočnosť použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. o znížení trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom vyplýva už zo samotného názvu tohto ustanovenia. Nejde teda o pravidelný postup súdu a tiež preto jeho použitie nemôžu odôvodniť len bežne sa vyskytujúce skutočnosti. Postup podľa § 40 Tr. zák. potom umožňuje riešiť situácie, keď trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej sadzby by nezodpovedal okolnostiam konkrétneho prípadu a keď dolná hranica tohto trestu stanovená v zákone by bola pociťovaná ako prekážka brániaca uloženiu primeranejšieho trestu.

Okolnosťami prípadu z hľadiska použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie stupňa nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť a možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno tiež odôvodniť i okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita naplnenia výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov a odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Medzi takéto skutočnosti by bolo možné zaradiť napr. spáchanie trestného činu pod tlakom závislosti alebo podriadenosti, spáchanie trestného činu pod vplyvom hrozby alebo nátlaku, spáchanie trestného činu pod vplyvom ťaživých osobných alebo rodinných pomerov, ktoré si páchatel' nezavinil sám, a pod. Za okolnosti prípadu, ktoré by si zasluhovali osobitnú pozornosť (a ktoré by umožňovali aplikáciu ustanovení § 40 ods. 1 Tr. zák.), treba považovať okrem už uvedených prípadov najmä skutočnosti, ktoré, ako už bolo uvedené, sú v zmysle ust. § 33 Tr. zák. významnými poľahčujúcimi okolnosťami.

Za pomery páchatel'a treba považovať rodinné a osobné pomery, ktoré sú v stave u každého páchatel'a pri uložení trestu vyvolať osobitne citeľný dopad. Ide v podstate o pomery (rodinné, osobné), ktoré existujú nie v čase páchania činu, ale v čase ukladania trestu. Za takéto pomery treba považovať predovšetkým narušený zdravotný stav, starostlivosť o početnú rodinu a skutočnú odkázanosť viacerých osôb na príjem zo zárobkovej činnosti páchatel'a, tehotenstvo páchatel'ky a pod. Pomery páchatel'a sú teda okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchaniu trestného činu a ktoré v rámci nebezpečnosti činu pre spoločnosť hodnotené nie sú. Sú to len osobné pomery páchatel'a.

Podľa čl. 48 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Podľa § 2 ods. 7 Tr. por. každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Súčasne je však nutné konštatovať, že porušenie tohto práva samo osebe nezakladá neprípustnosť trestného stíhania.

Čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je potrebné v prvom rade považovať za pokyn či apel signatárskym štátom, aby organizovali svoje súdnictvo tak, aby princípy súdnictva v Dohovore zakotvené, boli rešpektované.

Štát prostredníctvom orgánov k tomu určených rozhoduje o obvinených z trestných činov a zaisťuje prípadné potrestania páchatel'ov. Rozhodovanie o vine a treste v rámci trestného konania je

nielen právom, ale predovšetkým povinnosťou týchto orgánov. Je celkom v rozpore so zmyslom čl. 6 Dohovoru, aby orgán činný v trestnom konaní, ktorý prieťahy v konaní spôsobil, sa tejto svojej povinnosti zbavil bez toho, aby vyvinul iniciatívu k naplneniu účelu trestného konania, ktorým je práve rozhodnutie o otázke viny a trestu.

Odvolací súd po preskúmaní výroku o treste sa stotožnil s argumentmi obžalovaného prezentovanými v jeho odvolaní a dospel k záveru, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému rozsudkom súdu prvého stupňa za daných okolností nezodpovedá požiadavke primeranosti - proporcionálnosti trestu. Trest odňatia uložený okresným súdom obžalovanému vo výmere 3 roky považuje krajský súd za príliš prísny.

Krajský súd je rovnakého názoru, ako súd prvého stupňa, že v prípade obžalovaného Q. Q. sú splnené zákonné predpoklady k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody pod zákonom stanovenú hranicu, tak ako sú predpokladané ustanovením § 40 ods. 1, za podmienok uvedených v § 40 ods. 5 písm. c) Tr. zák. Zároveň je však názoru, že s prihliadnutím na dobu, ktorá uplynula od spáchania súdeného trestného činu a skutočnosti, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne potrestaný, by uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody nebolo účelné a ani v súlade s ustanovením § 23 ods. 1 Tr. zák.

Je nepochybné, že skutky, resp. čiastkové útoky, pre ktoré sa viedlo trestné stíhanie, boli spáchané za obdobie február 2003 až máj 2004. Prokurátor podal obžalobu na okresnom súde 5.3.2013, teda po deviatich rokoch. Vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom 11.7.2017, teda takmer po trinástich rokoch od spáchania skutkov.

Odvolací súd dospel k záveru, že dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou významnou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenie podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom s obmedzením uvedeným v ustanovení § 40 ods. 5 Tr. zák.

Z týchto dôvodov preto krajský súd napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil. Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti krajský súd dospel k presvedčeniu, že u obžalovaného trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu vo výmere 5 (päť) rokov bude dostatočný z hľadiska naplnenia účelu trestu predpokladaného ustanovením § 23 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd považuje takto uložený trest odňatia slobody za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie. Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný. Obžalovanému poľahčovalo, že pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život (§ 33 písm. g/ Tr. zák.). Priťažujúce okolnosti krajský súd nezistil.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom rozsudku, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.